

NOVÁKOVÁ Alžběta - HODNOCENÍ LS 2022 RE-USE

DEFINICE ZADÁNÍ

Bloková zástavba Vršovic končí na rohu ulic Vršovická a U Vršovského nádraží. Západo-severním směrem, k Botiči a do Havlíčkových sadů je zástavba rozvolněná a fragmentovaná. Ulice a cesty na sever končí u Botiče jako neupravená parkoviště. Tam někde je parcela zadání, někde tam vzadu za benzínovkou na Vršovické ulici. Architektura je nesourodá, každý objekt vytváří efekty pro sebe. Profánní architektura působí alespoň používaně, okolí je asfaltová poušť nebo neupravené křovisko. Na parcele projektu stojí, jak autorka komentuje, slepenec hotelu, stadionu a bydlení. Zástavba 1980tých let nepatří k vyšší východoevropské Pozdní Moderně ani Postmoderně. Autorka nemá co dělat s „vyšším“ objektem, ani nedostala od klienta prestižní ikonickou zakázku. Musí tedy z toho, co najde a rozpozná vytvořit locus amoenus, líbezná místo, které si ale udrží, jak říká, civilní přiměřenost podle městského okolí a možných uživatelů. V rámci projektu jí podle kritika půjde o téma Re-Use jako tři staronové strategie konverze a jejich propracování :

- Urbánní volnočasová krajina
- Ánsámbl místo slepence
- Dům jako více domů

STRATEGIE REKONSTRUKCE

Smyslem každé rekonstrukce je primárně modernizace, která starý nižší stupeň modernizace pozdvihne na dobový. A myslí se tím technická a praktická vybavenost a většinou i vyšší luxus. V dnešní době se sem zahrne i adaptace na udržitelnost. V profesionálním životě by se to všechno odvíjelo na pozadí klientovi tržní pozice a jeho ambicí. Budeme předpokládat, že autorka nalila do žil projektu dostatek přiměřené modernizace. Na druhém místě je konverze nobilitace místa, nadhodnota jako tvorba excelentního prostoru a atmosféry architektury. Co nadhodnotou je, má co dělat s duchem doby a je věc kompromisu mezi klientem a architektkou a většinou není zahrnuta v honoráři.

Urbánní volnočasová krajina: Místo není samozřejmě pannenské, ale je okolo celé parcely nějak koncipováno a tvarováno. Autorka chce asfaltovou parkovací poušť a křoví na třech stranách přetvořit do obytné zóny, která umírní dopravu a parkování, preferuje chodce a hru dětí, a která se zazelená. Směrem k Botiči naváže projekt na existující studii veřejného parku ve formě atraktivní stezky pro všechny formy volnočasové mobility, sportu a rekreace.

Ánsámbl místo slepence : Síla projektu leží v jeho empatické schopnosti vidět v tom , co tam je, v ready made, jak autorka píše, už embryo budoucí „poetické“ rekonstrukce. Autorka vnímá nesourodý slepenec třech zásahů, hotelu, stadionu a domů jako zárodek trojitě napínavé scénérie, ostatní objekty a plochy eliminuje.

Dům jako více domů : Vůle, obytnou část tvarovat tak, aby nevypadala jako moderní monoforma, ale více domů pohromadě, je sice autorčina záliba, ale hodí se do strategie. Projekt sleduje tuto myšlenku při tvaru jak hotelu tak bydlení.

PROPRACOVÁNÍ ŘEŠENÍ

Urbánní volnočasová krajina jako prostranství u Botiče a obytný dvůr : Prostranství u Botiče se stane novým centrem zástavby a hlavní adresou stadionu a hotelu. Elipsoidní oběh propojí přes dvě nové lávky oba břehy. Prostranství se otevře směrem k areálu okolo Gröbeho vily. Nivó prostranství a haly jsou krásně tribunou propojeny, což aktivity v hale vtáhne minimálně opticky do venkovní, veřejné hry. Botič je nejenom hezký pohled, ale dostane

terasový břeh, arénu odpočinku, a malý mokřad s komáry. A bydlení na východní straně stadionu, ačkoliv tvarováno okolo svého obytného dvoru, se napojuje na veřejné prostranství a používá ho jako „líbeznu“ stranu výhledu. Obytný dvůr je otevřený do bytové zóny, jeho proporce a členění působí přesvědčivě. Vjezd do garáže leží hezky stranou. Venkovní prostory dostaly jasnou krajinářskou koncepci, její rozpracování potřebuje nejenom obrazovost, ale i robustní detaily do reality. Je jasný, že lávky a prvky krajiny čekají na samostatné soutěže, projekt ale nastínil jasnou tendenci.

Ánsámbl místo slepence: Slepence je dominantně něco nahodilého, něco, co vidíme jako kvalitu, protože chceme vidět. Slepence spojují v projektu nové kvalitní venkovní prostory a nobilitová staronová architektura, ve které se tradiční prvky spojí s moderními a vzniká ležérně elegantní ánsámbl. V ánsámblu přežívá slepenec tím, že všechno se tak nějak hodí k sobě, a současně, že jak silueta, tak kubatura jsou dalek toho, působit jako koherentní prostorová a tektonická sochařina. Přesto vidíme kubaturu věží, styl fasád a zdrženlivou koloristiku jako pojítko směrem k ánsámblu. Trošku sirotek zůstane pátá, čistě technická fasáda sportovní haly. Hotel i obytný dům si malou část střechy jako terasa uříznou. Nosná konstrukce haly patrně neunes ani zazelenalou střechu. U střešní krytiny nemáme velké možnosti tvarování a to ochudí výhled z bytu.

Dům jako více domů : Kompoziční hra projektu se blíží k „une solution élégante“ jak ji maestro Corbu viděl. 4 věžovité domy kontrastují deskou, přičemž každá věž se nachází v jiné fázi oddělení od desky či napojení na ní. A styl je všechny svazuje. Věže artikulují rohy obytného dvora na Malé Samové a lehce korespondují s věžemi sousedního pečovatelského domu. Vertikální jádra domů umožňují 3- až 6-traktovou typologii bytů. Princip bytového „průstřelu“ obytné části nebo rohová dvou- a trojstrannost bytu garantují kvalitu světla, výhledu a větrání. V půdorysech najdeme spoustu malých kvalit, průhledy, mezikomory, dělicí pokoje od veřejné části a koupelen, kuchyně jako cockpit s výhledem po bytě atd. Snad jenom parcours chybí. Parter a typické podlaží hotelu jsou rozumné. Loggie se tektonicky zakusují do hmoty, u rekonstrukce to budou náročné detaily podlahy a stropu.

ODEVZDÁNÍ ŘEŠENÍ

Volba místa byla důkladná rešerše. Analytická část je dokumentovaná profesionálně. Zadání vychází z analýzy. Projekt reaguje na zadání a je prezentován informativně a velmi sugestivně jak v plánech, tak i v obrazech.

ZNÁMKOVÁNÍ

Analýza	0,5	koeficient 1	Topolčanská +1
Zadání, Strategie	1,5	koeficient 2	Šik
Propracování	1,5	koeficient 3	Šik
Odevzdání	1	koeficient 1	Šik
		9/7	
Výpočet	1,3		Šik

Celková známka:

uděluje komise